

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **T.P.L.N.**, narozené dne ...
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupená advokátkou Mgr. Hanou Havelkovou
sídlem Jaltská 7, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2019, č. j. MV-45966-5/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019, č. j. OAM-3072-12/ZR-2018 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla podle § 46a odst. 2 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušena platnost jejího povolení k dlouhodobému pobytu a zároveň jí byla stanovena lhůta k vycestování z území ČR 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně namítla, že správní orgány porušily § 2 odst. 3 správního řádu, když nešetřily práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy osob, které žijí se žalobkyní ve společné domácnosti. Dále namítla, že správní orgány neprošetřily osobní poměry žalobkyně a nevěnovaly se zájmu nezletilých dětí. Je nutno respektovat Úmluvu o právech dítěte.
3. Konkrétně žalobkyně uvedla, že si zájem na udržení rodiny a společné výchovy nezletilých dětí zaslouží ochranu. Na území se zdržuje celá její rodina, tj. dvě nezletilé děti narozené v letech 2010 a 2016. Děti se na území narodily, starší syn navštěvuje základní školu, mladší se chystá do mateřské školy. Starší syn je plně integrován do českého prostředí, má české kamarády, má dobré známky a učí mladšího bratra česky. Děti ani žalobkyně nemají k Vietnamu reálné vazby, děti by byly vytrženy ze svého přirozeného a standardního prostředí. Děti jsou na žalobkyni zcela závislé a žalobkyně se o ně vždy řádně starala a vyživovala je. Žalobkyně se nedopustila trestného činu ani přestupku, plní své platební povinnosti, podniká a plně se socializovala do českého prostředí. Žalobkyně se snaží děti vést k české kultuře a veškeré své prostředky a čas věnovala do českého prostředí. Správní orgány nedostatečně zkoumaly, jak dlouho žalobkyně na území legálně žije, nehodnotily objektivně pobyt rodinných příslušníků na území a skutečnost, že žalobkyně má na území silné rodinné vazby.
4. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že žalobní námitky jsou totožné s odvolacími námitkami, které byly v napadeném rozhodnutí řádně vypořádány.

6. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

7. Vzhledem k tomu, že žalobkyně s tímto postupem vyslovila výslovný souhlas a žalovaná ve lhůtě jí k tomu soudem poskytnuté a ani později nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Soud vyšel z následující právní úpravy: Podle § 46 odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže nositeli oprávnění ke sloučení rodiny byla platnost povolení k dlouhodobému pobytu zrušena, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence, přičemž státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být nejlepší zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.
11. Jádrem žalobkyniných námitek byla argumentace, že správní orgány nesprávně posoudily přiměřenost dopadu svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života (dále jen „přiměřenost“) žalobkyně a jejích dvou nezletilých synů.
12. Soud předesílá, že odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, postrádal obsahovou souvislost s žalobní argumentací žalobkyně.
13. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území ČR na základě samostatného pobytového oprávnění (rozsudky Nejvyššího správního

soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, či ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014 – 34).

14. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 33, vyplývá, že „(...) *správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011)*“ (...) Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zoblednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).“
15. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že povolení k trvalému pobytu manžela žalobkyně bylo ke dni 7. 11. 2018 zrušeno podle § 871 odst. 1 písm. a), e) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že byl šestkrát pravomocně odsouzen, v prvních pěti případech k podmíněným trestům odnětí svobody, z toho jeden trest byl změněn na nepodmíněný trest, v šestém případě byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. Po zahájení řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, žalobkyně v písemném podání ze dne 8. 1. 2019 uvedla v podstatě stejné skutečnosti týkající se rodinných vazeb, jaké uvedla v žalobě, a kromě toho, že starší syn neumí vietnamsky číst ani psát, že se žalobkyně nechce vrátit do Vietnamu, zde podniká a stará se o děti, ve Vietnamu nemá kam se vrátit, na území ČR vlastní dům.
16. Prvoinstanční rozhodnutí bylo ve vztahu k přiměřenosti odůvodněno tím, že žalobkyně pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny od 17. 12. 2017 do 20. 11. 2022, když nositelem pobytového oprávnění byl její manžel. V prvoinstančním řízení bylo skutkově zjištěno, že žalobkyně uzavřela manželství dne 11. 10. 2013, disponuje živnostenským oprávněním a vlastní v ČR dvě nemovitosti zatížené exekučním příkazem. Žalobkyni je 38 let, narodila se ve Vietnamu, na území přicestovala ve věku 28 let. Rodinné vztahy lze naplnit jen tehdy, bude-li žalobkyně s dětmi následovat manžela, který nemá pobytové oprávnění na území. Provozovna, kde žalobkyně provozovala živnost, je zatížena exekučními příkazy k prodeji nemovitostí, a proto nebude mít zde možnost provozovat živnost a zajišťovat živobytí. Vzhledem k věku žalobkyně nebude mít žalobkyně problém vykonávat výdělečnou činnost ve vlasti či jinde, a to i vzhledem k nespécifické činnosti žalobkyně. Žalobkyně netvrdila vazby na území k jiným osobám než k manželovi a dětem. Ve Vietnamu se nachází rodiče, dva sourozenci, tchýně a dva švagři žalobkyně. Prvoinstanční orgán uznal existující rodinné vazby žalobkyně na území, její podnikání, pobyt od roku 2008, narození dětí na území, ale dospěl k závěru, že zásah do nich jeho rozhodnutím není nepřiměřený a odpovídá okolnostem případu. Dodal, že žalobkyně stejně jako její manžel neumí česky po více než desetiletém pobytu. Zpochybnil tím, že mateřským jazykem mladšího syna je čeština. Závěrem dodal, že žalobkyni nebyl vysloven zákaz pobytu na území.
17. V odvolání žalobkyně uvedla, že manžel podal proti rozhodnutí o zrušení svého pobytového oprávnění odvolání. Sporovala závěr, že má následovat manžela, když v zájmu manžela i jejím je vzhledem k dětem zůstat na území. Dojde-li ke zrušení pobytových

oprávnění rodičů, budou muset děti opustit území. Starší syn plně ovládá český jazyk, má dobré studijní výsledky a má přátelské vztahy s českými dětmi. Obě děti z Vietnamu nic neznají a za svou mateřštinu považují češtinu. Mladší syn mluví dobře česky, vzhledem ke svému věku. Žalobkyně a manžel rozumí česky tak, aby porozuměli dotazům v běžném společenském životě, např. při podnikání, nebo ve styku se školou, úřady apod. Exekuce na nemovitosti žalobkyně je vedena pro dluh manžela, od roku 2016 mají manželé zúžené společné jmění manželů a manžel se exekuci aktivně brání a část dluhu uhradil. Žalobkyně navrhl doplnit dokazování o zprávu ze školy staršího syna a o exekuční spis.

18. Napadené rozhodnutí je odůvodněno ve vztahu k přiměřenosti tím, že manželovo odvolání bylo jako opožděné zamítnuto ke dni 25. 2. 2019. O zrušení pobytových oprávnění synů žalobkyně bylo rozhodnuto současně s napadeným rozhodnutím. Žalovaná shrnula, že pobytová oprávnění manžela i synů žalobkyně byla zrušena, a proto rozhodnutí nemůže být nepřiměřené, protože mohou společně žít v zemi původu. Napadené rozhodnutí nestaví překážku budoucího pobytu na základě jiného pobytového oprávnění. Žalobkyně za vazební osoby označila osoby vietnamského původu. Žalovaná poukázala na to, že podle svého podání ze dne 8. 1. 2019 si žalobkyně s manželem museli nechat přeložit výzvu správního orgánu a před rozvodovým soudem požádali o tlumočníka, tudíž přes relativně dlouhý pobyt na území nejsou dostatečně integrováni. V zemi původu žije matka a sourozenci manžela žalobkyně, vlast navštívil manžel v roce 2017, takže udržuje vazby v zemi původu. Nebýt protispolečenského jednání manžela žalobkyně, nebyl by zákonný důvod pro zrušení pobytového oprávnění žalobkyně a jejích synů. S důsledky, které bude jeho jednáním mít pro jeho rodinu, musel manžel počítat. Důkazní návrh na exekuční spis byl odmítnut, protože jeho obsah nemohl nic změnit na faktu, že na ekonomickou situaci rodiny dopadají nepříznivé důsledky exekuce. Stejně tak žalovaná odmítla i důkazní návrh na zprávu školy, protože školní docházka syna je nesporná, avšak vzhledem k věku syna a důvodu zrušení pobytového oprávnění není napadené rozhodnutí nepřiměřené, když ve školní docházce může pokračovat syn v zemi původu. Aniž žalovaná zpochybnila kamarádské vztahy dětí na území, uzavřela, že tyto vzhledem k nízkému věku dětí nemohou odůvodnit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.
19. Z úřední činnosti je soudu známo, že ohledně synů žalobkyně probíhají u zdejšího soudu řízení sp. zn. 57 A 101/2019 a 57 A 102/2019, kde se posuzuje zákonnost rozhodnutí správních orgánů o zrušení povolení synů žalobkyně k trvalému pobytu. V těchto věcech rozhodl zdejší soud současně s posuzovanou věcí a použil přitom stejná právní východiska jako ve věci žalobkyně.
20. Podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Soud považuje rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve vztahu k přiměřenosti za přezkoumatelná a logicky a srozumitelně odůvodněná. Správní úvaha prvoinstančního orgánu i žalované, že rozhodnutí o zrušení platnosti pobytového oprávnění žalobkyně není nepřiměřené, nepřekročila zákonem stanovené meze správního uvážení, ani je nezneužila, proto má soud žalobní námitku žalobkyně za nedůvodnou.
21. Správní orgány obou stupňů byly povinny zvážit přiměřenost svých rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů se dopadem rozhodnutí zabývaly ve svých rozhodnutích dostatečně. Správní orgány vzaly do úvahy skutečnosti tvrzené žalobkyní i skutečnosti zjištěné ze

spisu, tj. že osmatřicetiletá žalobkyně pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny od 17. 12. 2017 do 20. 11. 2022, přičemž nositelem pobytového oprávnění byl její manžel, jehož pobytové oprávnění zaniklo. Žalobkyně na území podnikala, vlastní v ČR nemovitosti zatížené exekucí. Žalobkyni se narodila ve Vietnamu, na území přicestovala ve věku 28 let, vychovává zde dva nezletilé syny narozené na území se stejnou státní příslušností jako žalobkyně a její manžel. Starší syn chodí do základní školy, mluví česky a má české kamarády. Ve Vietnamu se nacházejí rodiče, dva sourozenci, tchýně a švagři žalobkyně. O zrušení pobytových oprávnění synů žalobkyně bylo rozhodnuto současně s napadeným rozhodnutím. Žalobkyně v žalobě sice tvrdí, že se plně socializovala s českým prostředím, avšak nespороvala opačný závěr žalované v napadeném rozhodnutí, jež soud aprobejuje, že to je vyloučeno tím, že přes poměrně dlouhý pobyt na území žalobkyně nerozumí zcela česky (nechává si přeložit výzvy úřadů, se soudem jedná s tlumočníkem).

22. Soud aprobejuje závěr správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí daný tím, že žalobkyně má rodinné vazby na území k synům a manželovi, jejichž pobytové oprávnění bylo zrušeno. Soud dodává, že žalobkyně si závislosti svého oprávnění na pobytovém oprávnění manžela musela být vědoma, protože manžel byl nositelem pobytového oprávnění, na nějž bylo pobytové oprávnění žalobkyně vázáno. Jelikož má žalobkyně rodinné vazby na území jen k synům a manželovi, mohou svůj rodinný vztah pěstovat v zemi původu a napadeným rozhodnutím se tomu nebrání. Napadené rozhodnutí není překážkou případného budoucího pobytu žalobkyně na základě jiného pobytového oprávnění. Žalobkyně však za vazební osoby označila výlučně osoby vietnamského původu, a proto tyto vztahy lze realizovat v jejich společné vlasti. Popsané rodinné vazby žalobkyně omezující se na osoby vietnamského původu proto vylučují závěr o tom, že napadené rozhodnutí by bylo nepřiměřené vzhledem k důvodu zrušení pobytového oprávnění žalobkyně (zánik pobytového oprávnění nositele oprávnění, na nějž je oprávnění žalobkyně vázáno).
23. Pokud jde o soukromé vztahy žalobkyně na území, jimiž žalobkyně odůvodňovala nepřiměřenost rozhodnutí, pak i zde správní orgány situaci žalobkyně posoudily správně. Žalobkyně je v produktivním věku, do svých 28 let žila ve vlasti. Nemovitosti žalobkyně jsou zatíženy exekucí. Starší syn žalobkyně může pokračovat ve školní docházce ve Vietnamu, je zřejmé, že vietnamsky vzhledem k řeči rodičů rozumí. Starší syn má na území soukromé vazby na své kamarády, které nikdo nezpochybňuje. Mladší syn je vzhledem ke svému věku vázán pouze na rodinu. Možnost, že se žalobkyně s dětmi a manželem přesunou zpět do vlasti, tedy bude mít za následek zásah do podnikání žalobkyně, přerušení školní docházky staršího syna a zásah do jeho vztahů s kamarády. Žalobkyně však může podnikat i ve vlasti a starší syn může chodit do školy ve vlasti. K negativnímu zásahu do vztahů staršího syna s jeho kamarády nepochybně dojde, nicméně tento důsledek nelze označit za nepřiměřený důvodu zrušení pobytového oprávnění žalobkyně. Vzhledem k věku si starší syn žalobkyně může najít kamarády i ve vlasti.
24. Soud tedy dospěl k závěru, že z obsahu správního spisu ani z tvrzení žalobkyně nevyplývají žádné okolnosti, pro které by bylo možné zrušení jejího povolení k dlouhodobému pobytu považovat z hlediska soukromého a rodinného života žalobkyně za nepřiměřené. Soud ještě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, podle něhož „*Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého a rodinného života cizince,*

nikoli rušit správní rozhodnutí pouze proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány.“

25. Soud podotýká, že nepřehlédl žalobkyninu námitku, podle které správní orgány porušily § 2 odst. 3 správního řádu, neboť v řízení vedeném z moci úřední nezjistil všechny rozhodné okolnosti případu. Tato námitka je nicméně formulována zcela obecně a bez jakékoliv návaznosti na skutkové okolnosti projednávaného případu. S ohledem na uvedené a na to, že kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání, soud vypořádává tuto žalobní námitku tak, že žalobkyně v průběhu správního ani soudního řízení netvrdila, co konkrétně a proč měly správní orgány prošetřovat (obdobně viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).
26. Lze shrnout, že primární odpovědnost za uvedení relevantních tvrzení leželo ve správním řízení na žalobkyni (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 - 28). Žalobkyni byl ve správním řízení poskytnut prostor pro předestření své skutkové verze. Tento prostor žalobkyně v posuzovaném případě dostala, správní orgány skutečnosti tvrzené žalobkyní vzaly do úvahy a správně uzavřely, že ve svém souhrnu nevedou k závěru, že rozhodnutí je nepřiměřené zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně. Závažný zásah do života rodiny žalobkyně, který s sebou nese napadené rozhodnutí, je nesporný, nicméně není nepřiměřený důvodu rozhodnutí. Vzhledem k možnosti realizace společného soužití rodiny ve vlasti, produktivnímu věku žalobkyně, věku žalobkyně při přesídlení do ČR a nízkému věku dětí je rozhodnutí přiměřené.
27. Soud dodává, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte je nutno vykládat tak, že je rozhodné, zda a do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný a soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Vzhledem k tomu, že žádná překážka pro přenesení rodinného a soukromého života do vlasti nebyla tvrzena ani jinak zjištěna, je napadené rozhodnutí v souladu i s popsanými mezinárodními úmluvami.
28. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.